

Warszawa, dnia 17 lutego 2021 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW,
FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ**

FN2.701.7.2020

Szanowni Panowie,

w odpowiedzi na petycję z dnia 27 listopada 2020 r., w sprawie zmiany przepisów prawa w zakresie wyłączenia oddziałów banków zagranicznych (spoza obszaru Unii Europejskiej), które nie prowadzą w Polsce działalności podlegającej obowiązkowemu systemowi ochrony depozytów, spod działania ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, działając na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy o petycjach¹, po zasięgnięciu opinii Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (dalej: „Fundusz”, „BFG”) oraz Komisji Nadzoru Finansowego (dalej: „KNF”), uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy DGS² państwa członkowskie UE są zobligowane do weryfikacji ochrony gwarancyjnej, z której korzystają oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę na ich terytorium – podczas gdy siedziba tej instytucji kredytowej znajduje się poza UE (w rozumieniu Prawa bankowego³ są to oddziały banków zagranicznych) – pod kątem jej równoważności z ochroną gwarancyjną przewidzianą przez prawo unijne. Przepis dyrektywy stanowi, że jeżeli ochrona nie jest równoważna to państwa członkowskie mogą wymagać, by oddział instytucji kredytowej mającej siedzibę poza UE przyłączył się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium. Z przepisu tego wynika więc, że istnieje możliwość wyłączenia przez Polskę spod gwarancji krajowych oddziałów banków zagranicznych (spoza obszaru Unii Europejskiej), w tym tych które nie prowadzą na terytorium Polski działalności podlegającej obowiązkowemu systemowi ochrony depozytów, spod reżimu ustawy o BFG⁴ w zakresie uczestnictwa w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów, przy czym decyzje w tym zakresie prawodawca unijny pozostawił w gestii ustawodawcy krajowego.

---

¹ Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów.

³ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe

⁴ Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

W Polsce, z uwagi na interes deponentów krajowych, nie zdecydowano się na zastosowanie rozwiązania dopuszczonego dyrektywą DGS. Ponadto należy zwrócić uwagę także przynajmniej na poniższe aspekty.

Problem przynależności oddziałów banków zagranicznych do systemu gwarantowania depozytów powstał w obliczu wyjścia z dniem 31 stycznia 2020 r. Wielkiej Brytanii z UE i zakończenia okresu przejściowego z końcem 2020 r. Oprócz

(dalej), problem ten dotyczył także pozostałych oddziałów banków brytyjskich w Polsce, które jednak uregulowały swoją sytuację formalno-prawną i mogą nadal prowadzić działalność w Polsce po dniu 31 grudnia 2020 r., tj. po zakończeniu okresu przejściowego. Jak wynikało z informacji uzyskanych od BFG jedynym oddziałem brytyjskiego banku w Polsce, który pomimo stałego kontaktu ze strony BFG (od 2018 r.) i analogicznych możliwości jak te, którymi dysponowały inne banki, nie uregulował swojego statusu prawnego w świetle Brexitu, pozostał . Z informacji uzyskanych od BFG wynikało, że Fundusz kilkakrotnie od 2018 r. zwracał się do o przedstawienie zamierzeń banku dotyczących utrzymania lub zmiany jego statusu prawnego w Polsce w związku z planem Wielkiej Brytanii rezygnacji z jej członkostwa w UE i informował o jego konsekwencjach dla instytucji finansowych.

Aktualnie, postulowana w petycji z 27 listopada 2020 r. zmiana miałaby być wprowadzona dla jednego podmiotu, który w przeciwieństwie do pozostałych oddziałów banków brytyjskich, nie wypełnił swoich obowiązków mających na celu umożliwienie mu dalsze prowadzenie działalności w Polsce po wyjściu Wielkiej Brytanii z UE. W tym kontekście podjęte przez działanie polegające na złożeniu petycji z dnia 27 listopada 2020 r. o zmianę ustawy o BFG, mającej na celu dostosowanie obowiązującego prawa do indywidualnej sytuacji tego banku, należy ocenić jako niewłaściwe i spóźnione. Jednocześnie, w świetle powyższego, opinię wyrażoną w tej petycji o niedokonaniu przez ustawodawcę krajowego pogłębionej analizy kwestii stosowania przepisów dyrektywy DGS w stosunku do oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę w państwie trzecim, należy uznać za nieuzasadnioną.

Niezależnie od powyższego, nie wydaje się możliwe proponowane przez wyłączenie stosowania ustawy o BFG w zakresie uczestnictwa w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów, jedynie w stosunku do oddziałów banków zagranicznych mających siedzibę poza terytorium UE. Zgodnie z treścią art. 47 ust. 1 dyrektywy CRD IV⁵ państwa członkowskie nie mogą stosować przepisów skutkujących preferencyjnym traktowaniem oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim, względem oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w UE.

Ponadto, w opinii BFG, w przypadku ewentualnego wyłączenia oddziałów banków zagranicznych nieprowadzących w Polsce działalności depozytowej spod przepisów ustawy o BFG w zakresie gwarantowania depozytów, do rozwiązania pozostawałyby również problemy komunikacyjne w relacji bank – klient. W obecnej sytuacji klienci banków mają jak się wydaje świadomość tego, że bank, z którym zawierają umowę korzysta z ochrony gwarancyjnej instytucji dedykowanej do tego

---

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2016 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi

przez państwo (wynika to m.in. z zawartych w przepisach obowiązków informacyjnych banków względem deponentów). W sytuacji gdyby powstała możliwość pominięcia tego obowiązku, klient musiałby mieć też tego świadomość. Zdaniem BFG wiązałoby się to z koniecznością wprowadzenia dodatkowego obowiązku dla oddziałów banków zagranicznych, polegającego na informowaniu swoich klientów o nieuczestniczeniu w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów ani żadnym innym systemie państwa macierzystego, z uwagi na nieprowadzenie działalności depozytowej, przy czym stan ten może się zmieniać, bowiem zmiana zakresu działania danego oddziału banku zagranicznego może podlegać modyfikacjom w czasie.

Przedstawiając powyższe należy wskazać, że aktualnie niezasadne wydaje się tworzenie przez ustawodawcę „specjalnych” przepisów umożliwiających funkcjonowanie jednej instytucji finansowej, która pomimo czasu i możliwości – w przeciwieństwie do innych instytucji – nie uregulowała prowadzenia swojej działalności w warunkach nowych okoliczności prawnych. Niemniej, podniesione w petycji zagadnienie zasługuje na uwagę i spojrzenie w szerszym, systemowym kontekście, uwzględniającym generalnie sytuację podmiotów, które z uwagi na swój (specyficzny) profil działalności nie gromadzą środków podlegających ochronie gwarancyjnej wynikającej z przepisów ustawy o BFG, a mimo to wedle przepisów są podmiotami objętymi obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów. Ewentualna zmiana obecnego stanu prawnego w tym zakresie wymagałaby bardziej kompleksowego podejścia niż rozwiązanie przedstawione w petycji.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o petycjach sposób załatwienia petycji nie może być przedmiotem skargi.

Z poważaniem,

z upoważnienia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej

Katarzyna Przewalska

Dyrektor

Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego

Ministerstwo Finansów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

1. Bankowy Fundusz Gwarancyjny
2. Komisja Nadzoru Finansowego